

Recht doen aan wie mensen zijn

“Mijn hart ligt bij kwetsbare groepen: bij mensen met een handicap of chronische aandoening, bij ouderen en kinderen in de knel. Ik word er blij van om deze mensen tot hun recht te laten komen door hun verhalen op te tekenen, waarbij zowel hun kwetsbaarheid als hun kracht zichtbaar wordt. Daarnaast ondersteun ik organisaties in de zorg om de individuele verhalen en ervaringen van cliënten, familie en medewerkers te vertalen naar input voor beleid en betere kwaliteit van de geboden zorg.”

Wilt u weten wat de levensverhalen van uw cliënten en hun naasten kunnen betekenen voor uw organisatie? Maak dan gerust een afspraak voor een vrijblijvende kennismaking.

Karin Beentjes
Loefzijde 8
3823 TD Amersfoort
Tel: 033-4570246
www.inwoordengevat.nl

“Het moeilijkste is dat je eigenlijk alleen bent. Je moet je eigen leven leiden, maar je kunt het niet. Je bent altijd met die ander bezig. Die zit in je lijf.”

De indrukwekkende foto's bij 'De liefde niet vergeten' zijn gemaakt door Judith Keessen Fotografie. De vormgeving was in handen van Arjan Scholten van Lijzijdestudio. Maria van der Hoeve, voorzitter Alzheimer Nederland, schreef een persoonlijk voorwoord bij 'De liefde niet vergeten'. Het boek is verkrijgbaar via uitgeverij de Nieuwe Haagsche. ISBN: 9789491168208

Levensverhalen in de zorg

De liefde niet vergeten

Een inspirerend
voorbeeld

Levensverhalen in de zorg

Het is binnen de zorg algemeen erkend dat aandacht voor het levensverhaal bijdraagt aan een betere kwaliteit van zorg. Voor patiënten brengt het aandacht, begrip en versterking van de eigen identiteit, terwijl de medewerkers meer oog krijgen voor de hele persoon, los van zorg en afhankelijkheid. Geschreven levensportretten kunnen zo bijdragen aan een missie waarbij de cliënt werkelijk centraal staat.

De liefde niet vergeten

Een mooi voorbeeld is het boek 'De liefde niet vergeten', geschreven in opdracht van verpleeghuis Westhoff in Rijswijk, onderdeel van Florence. In dit boek vertellen partners van bewoners van het verpleeghuis openhartig over de liefde van hun leven en de impact van dementie. Enerzijds als eerbetoon aan hun geliefden, anderzijds om aan anderen door te geven wat het betekent om als partner te moeten leven met dementie.

foto Robert Knoester

Westhoff-manager

Lydi Lieferink:

"Ik zocht een manier om extra kwaliteit van zorg te bieden aan onze dementerende bewoners en hun

partners. Dit boek bood hen de ruimte, een podium om hun verhaal te doen. Door de respectvolle manier waarop dit is gedaan, ontstond er een wederkerigheid, waarbij we elkaar echt hebben ontmoet.

Door het project is de afstand tussen familie en managers verkleind: familie loopt nu veel makkelijker binnen en het is makkelijker geworden om wezenlijke zaken, zoals intimiteit binnen een verpleeghuis, bespreekbaar te maken.

"De zorg gaat over mensen, ieder met een eigen verhaal."

Het heeft mij bijzonder geraakt hoe openhartig de gesprekken zijn geweest. Het heeft me dichter bij de cliënten gebracht. Je denkt te weten hoe het is voor onze cliënten en hun familie. Maar door dit boek realiseer ik me iedere dag weer dat er achter ieder persoon een eigen verhaal schuilt en dat iedereen een ziekte als dementie anders beleeft.

De waarde van dit boek is niet in geld uit te drukken. Het laat zien waar onze zorg werkelijk over gaat: over mensen! Dat Staatssecretaris Marlies Veldhuijzen van Zanten van Volksgezondheid het eerste exemplaar van 'De liefde niet vergeten' in ontvangst wilde nemen, was de kroon op dit bijzondere project."

Partners vertellen

Wil van Keulen (74):

"Ik wilde ons verhaal vertellen, omdat ik het fijn vond dat er zo iets moois overblijft van Frans en mij. Ook wilde ik anderen vertellen van deze moeilijke fase met Frans. Want over deze laatste, soms mensonterende fase willen mensen eigenlijk niets weten."

Jaap Nieuwmans (89):

"Het was fijn om te kunnen vertellen over ons leven en dat mensen nu weten wat een lieve vrouw Bep was. Mensen konden het maar moeilijk begrijpen toen ze opgenomen was. Dan zeiden ze: 'Je hebt haar toch nog.' Maar eigenlijk was dat niet zo. Op slechte dagen had ik niets meer."

Huug Waij (82):

"Om anderen tot steun te zijn, heb ik in alle openheid verteld over de laatste jaren met Roos. Pijnlijke details heb ik niet weggelaten. Ik geloof dat er soms gêne is om die te vertellen, omdat het zo confronterend is."